

STORTINGET

Innst. 229 S

(2017–2018)

Innstilling til Stortinget
fra finanskomiteen

Meld. St. 8 (2017–2018)

Innstilling fra finanskomiteen om Ny forskrift for pengepolitikken

Til Stortinget

1. Sammendrag

1.1 Innledning og sammendrag

I finansmarkedsmeldingen som ble lagt frem våren 2016, varslet Finansdepartementet at det ble satt i gang et arbeid for å modernisere forskriften for pengepolitikken.

Den tidligere forskriften ble fastsatt i 2001 da inflasjonsmålet ble innført og samtidig med at handlingsregelen for bruken av oljeinntekter ble etablert. Ordlyden i forskriften fra 2001 er preget av de utfordringene som var aktuelle den gangen, og det er behov for å oppdatere den. Det har vært en utvikling både i tenkningen om og praktiseringen av pengepolitikken siden 2001. Et utgangspunkt for moderniseringen av forskriften har vært å fange opp denne utviklingen og bringe forskriften i samsvar med hvordan pengepolitikken i dag blir utøvd.

I arbeidet med moderniseringen av forskriften har relevante fagmiljøer vært involvert. Arbeidet har avventet og fanget opp høringsrunden om sentralbanklovutvalgets utredning.

Kongen i statsråd har ansvaret for å fatte vedtak om penge- og valutapolitikken i Norge, jf. lov 24. mai 1985 nr. 28 om Norges Bank og pengevesenet mv. (sentralbankloven) § 2. I § 2 tredje ledd heter det at: *Kongen i statsråd kan treffe vedtak om bankens virksomhet. Disse vedtak kan være generelle regler eller pålegg i enkeltsaker. Banken skal ha anledning til å uttale seg før det treffes*

slikt vedtak. Melding om vedtak skal sendes Stortinget snarest mulig.

Ny forskrift er i dag fastsatt av Kongen i statsråd i medhold av § 2 tredje ledd i sentralbankloven, se boks 1.1 i meldingen. Norges Bank har uttalt seg om saken før forskriften ble fastsatt, og melding er sendt til Stortinget, se vedlegg 1 og 2 i meldingen.

De nye retningslinjene for pengepolitikken legger et godt grunnlag for at Norges Bank kan videreføre en pengepolitikk som nyter tillit både i finansmarkedet og i samfunnet for øvrig.

Pengepolitikkenes rolle i den økonomiske politikken

De ulike delene av den økonomiske politikken må virke sammen for å oppnå en god og stabil utvikling i økonomien over tid. Lav og stabil inflasjon reduserer usikkerheten for husholdninger og bedrifter som skal ta økonomiske beslutninger for fremtiden, og er det beste bidraget pengepolitikken kan gi til velstand og økonomisk vekst over tid. Økonomien fungerer bedre ved lav og stabil inflasjon enn ved høy og varierende inflasjon.

Pengepolitikken har også en viktig rolle i konjunkturstyringen. Gjennom styringsrenten kan Norges Bank påvirke rentenivået i pengemarkedet og bankenes rente på innskudd og utlån til publikum. Renten virker bredt i økonomien og påvirker beslutninger om blant annet forbruk, sparing, investeringer, produksjon og sysselsetting. Høyere rente gjør det mindre lønnsomt å låne og investere og mer lønnsomt å spare og utsette forbruk. Økt rente vil derfor dempe den økonomiske aktiviteten. Lavere rente virker motsatt, og virkningene kan forsterkes hvis det er utsikter til at renten holdes lav lenge.

Når etterspørselen etter varer og tjenester i økonomien øker, vil produksjonen og sysselsettingen stige, og inflasjonen vil normalt også ta seg opp. Høyere rente vil

da bidra til å dempe oppgangen i inflasjonen og samtidig til å stabilisere oppgangen i produksjon og sysselsetting. I en lavkonjunktur, med redusert vekst i etterspørselen, vil ledigheten stige og inflasjonen avta. Ved slike svingninger i etterspørselen etter varer og tjenester vil hensynet til å stabilisere inflasjonen og hensynet til realøkonomisk stabilitet trekke i samme retning når styringsrenten fastsettes.

I andre situasjoner kan det være økonomiske forstyrrelser som trekker i hver sin retning på inflasjonen og realøkonomien. For eksempel har økt import fra lavkostland trukket ned inflasjonen og samtidig økt kjøpekraften til norske forbrukere. Når hensynet til prisstabilitet og hensynet til realøkonomisk stabilitet trekker i hver sin retning, må Norges Bank foreta en avveining i rentesettingen, og det vil ofte være nødvendig å bruke lengre tid på å bringe inflasjonen tilbake til målet. Flere av forstyrrelsene som har truffet norsk økonomi etter at inflasjonsmålet ble innført, har medført slike avveininger.

Finanspolitiske tiltak kan være viktige for å motvirke store konjunkturutslag. Finanspolitikken kan være særlig viktig når forstyrrelsene er store, som under finanskrisen og da oljeprisen falt kraftig, eller når renten av ulike grunner blir mindre effektiv, for eksempel når renten er nær null. For at finanspolitiske tiltak skal være virkningsfulle, må de være godt planlagt og forberedt. Både budsjettprosessen og gjennomføringen av tiltakene tar normalt tid. Pengepolitiske tiltak kan derimot besluttes raskt, har tidlig virkning og virker effektivt på hele økonomien. I dag anses pengepolitikken som førstelinjeforsvaret i konjunkturstyringen.

Tidligere var pengepolitikken innrettet mot et mål om fast kronekurs mot et gjennomsnitt av valutaene til Norges handelspartnere. Formålet var stabile rammebetingelser for næringslivet og også et ønske om at Norge ikke skulle ha høyere inflasjon enn andre land. Et slikt mål for pengepolitikken bidro i lange perioder til stabilitet i norsk økonomi, men kunne tidvis også virke konjunkturforsterkende. Spekulasjon om Norges Bank ville klare å holde kronkursen stabil, førte flere ganger til at banken måtte sette renten kraftig opp for å forsvare kronkursen i perioder hvor norsk økonomi egentlig hadde behov for lavere rente, og motsatt.

Erfaringene med inflasjonsstyring for pengepolitikken har vært gode. Pengepolitikken har bidratt til godt forankrede inflasjonsforventninger og til å dempe konjunktursvingningene i norsk økonomi. I perioden etter at inflasjonsmålet ble innført i 2001, har inflasjonen vært lav og stabil, og arbeidsledigheten har gjennomgående vært forholdsvis lav.

Økende tillit til inflasjonsmålet og til inflasjonsstyringen har gjort det mulig for Norges Bank å gradvis legge mer vekt på hensynet til stabilitet i realøkonomien når renten fastsettes. I utøvelsen av pengepolitikken har

Norges Bank også lagt vekt på at pengepolitikken skal være robust, noe som blant annet innebærer å bidra til å motvirke oppbygging av finansielle ubalanser.

Det har etter Finansdepartementets syn vært en god utvikling i hvordan pengepolitikken praktiseres. Fagøkonomer og partene i arbeidslivet ser ut til å dele en slik vurdering.

Norges Bank uttaler følgende om den nye forskriften, se vedlegg 1 i meldingen:

«Norges Bank mener at den nye forskriften klargjør mandatet for pengepolitikken og underbygger den fleksible praktiseringen av inflasjonsstyringen. Slik Norges Bank vurderer det, vil den nye forskriften ikke føre til vesentlige endringer i utøvelsen av pengepolitikken.»

Behovet for modernisering

Forskriften fra 2001 er preget av datidens tenkning om pengepolitikk. Det er oppstått en avstand mellom ordlyden og den praksis som har utviklet seg. Den nye forskriften gjenspeiler lærdommene som har vært trukket siden 2001, og også den gjeldende oppfatningen av pengepolitikkenes rolle og utøvelse.

De viktigste endringene i den nye forskriften for pengepolitikken er:

1. Omtalen av hensynet til realøkonomisk stabilitet er endret

I den nye forskriften er det presisert at inflasjonsstyringen skal være fremoverskuende og fleksibel. Det gjør at pengepolitikken kan bidra til høy og stabil produksjon og sysselsetting samt til å motvirke oppbygging av finansielle ubalanser, se punkt 2. Dette erstatter mål i den tidligere forskriften om å «bidra til å stabilisere utviklingen i produksjon og sysselsetting». Ordet «høy» er nytt og samsvarer med tilsvarende formulering fra sentralbanklovutvalgets utkast til formålsparagraf for Norges Bank. Utvalget angir at formålet for Norges Banks virksomhet er «å opprettholde en stabil pengeverdi og fremme stabilitet i det finansielle systemet og et effektivt og sikkert betalingsystem», samt at banken ellers skal «bidra til høy og stabil produksjon og sysselsetting». Den nye formuleringen med ordet «høy» ligner på tilsvarende mål for den amerikanske sentralbanken («... *promote effectively the goals of maximum employment* ...»). Ingen av høringsinstansene i forbindelse med høringsinstansene i forbindelse med høringsinstansene hadde motforestillinger mot at ordet «høy» var kommet til. Pengepolitikken kan ikke ta et hovedansvar for høy sysselsetting, men den kan bidra sammen med en velfungerende lønnsdannelse, gode rammevilkår for arbeidsmarkedet og en finanspolitikk som fremmer vekst og stabilitet.

2. Hensynet til å motvirke oppbygging av finansielle ubalanser er tatt inn i forskriften

Internasjonalt er det bred enighet om at hensynet

til finansielle ubalanser er viktig, men det er omdiskutert hvorvidt dette hensynet bør være et eget mål for pengepolitikken, eller om det er dekket av de mer alminnelige hensynene til realøkonomisk stabilitet over tid. Når en slik formulering er tatt inn i forskriften, er det fordi Norges Bank i gjennomføringen av pengepolitikken har lagt vekt på å motvirke oppbygging av finansielle ubalanser. Det synes å være bred støtte for denne praksisen i det norske økonomiske miljøet. Pengepolitikken kan ikke ta et hovedansvar for finansiell stabilitet, men den kan bidra.

3. *Måltallet for inflasjonen er endret til 2 pst.*

Da inflasjonsmålet ble satt til 2,5 pst. i 2001, ble det lagt vekt på at norsk økonomi sto foran en periode med innfasing av oljeinntekter og en ekspansjon av offentlig sektor og næringer som ikke konkurrerer med utlandet. En konsekvens var at konkurranseevnen måtte svekkes, og at det best kunne skje gjennom en noe høyere inflasjon enn hos våre handelspartnere. Nå er perioden med innfasing av oljeinntekter i hovedsak bak oss. Et sentralt argument for å ha et høyere mål enn andre land er dermed falt bort. I praksis har i dag alle sammenlignbare land inflasjonsmål på 2 pst. Inflasjonen i Norge har for øvrig i gjennomsnitt vært 2,0 pst. i perioden med inflasjonsstyring, samtidig som ressursutnyttelsen har vært høy og arbeidsledigheten lav, noe det var en viss usikkerhet om da målet ble fastsatt.

Forskjellen mellom et inflasjonsmål på 2 og 2,5 pst. skal ikke overdrives. Når målet heretter settes til 2 pst., er det med utgangspunkt i at perioden med innfasing av store oljeinntekter i hovedsak er bak oss, og at det vil bringe vårt mål på linje med så godt som alle land rundt oss.

Modernisering av forskriften innebærer også en justering av enkelte lite tidsmessige formuleringer i den tidligere forskriften, se vedlegg 3:

- *Stabil valutakurs* sto sentralt i den tidligere forskriften, særlig i første ledd i § 1, og disse formuleringene var med på å bygge bro fra det tidligere fastkursregimet. I en liten, åpen økonomi som den norske vil valutakursen alltid måtte veie tungt i de pengepolitiske avveiningene, ettersom den betyr mye både for inflasjon og for produksjon og sysselsetting. Det er likevel gode argumenter for å tone ned kronkursen og kursforventningene som mål i seg selv. Oljeprisfallet fra 2014 og politikkenendringene etterpå viser at det i gitte situasjoner nettopp kan være ønskelig at valutakursen endrer seg betydelig. Et eksplisitt hensyn til stabil valutakurs kan komme i konflikt med hensynet til en stabil utvikling i økonomien. Henvisningene til kronkursen utgår derfor i den nye forskriften, men det må fortsatt legges

til grunn at unødige svingninger i kronkursen kan medføre kostnader som Norges Bank i utøvelsen av pengepolitikken vil hensynta.

- Formuleringen om at pengepolitikken skal «understøtte finanspolitikken i stabiliseringen av norsk økonomi», slik det sto i den tidligere forskriften, er en formulering som ikke lenger brukes. At det ble uttrykt slik, må ses på bakgrunn av at handlingsregelen og inflasjonsmålet kom samtidig. Nokså kort tid etter at forskriften ble fastsatt, ble arbeidsdelingen mellom pengepolitikken og finanspolitikken omtalt annerledes, og det er etter hvert blitt uttrykt at pengepolitikken er førstelinjeforsvaret i stabiliseringspolitikken. Formuleringen er erstattet av ny formulering som drøftet i punkt 1 over.
- *Unntakene* i fjerde ledd i § 1 i den tidligere forskriften, dvs. at det i utgangspunktet ikke skal tas hensyn til direkte effekter på konsumprisene som skyldes endringer i rentenivå, skatter, avgifter og særskilte midlertidige forstyrrelser, var trolig viktige signaler til Norges Bank og til omverdenen ved innføringen av inflasjonsstyring. Det er ikke lenger nødvendig å angi slike unntak når inflasjonsmålets fremover-skuende karakter uttrykkes klart i den nye forskriften. Det legges til grunn at Norges Bank selv foretar en vurdering av varigheten av ulike forstyrrelser i konsumprisene og redegjør for dette i den grad det er relevant for de pengepolitiske avveiningene.
- §§ 3 og 4 i den tidligere forskriften var utdaterte.

Proessen rundt modernisering av forskriften

Finansdepartementet har lagt vekt på at prosessen rundt modernisering av forskriften skulle være åpen og involvere relevante fagmiljøer. Dette har blant annet omfattet:

- Finansdepartementet arrangerte i januar 2017 et åpent seminar om pengepolitikk i samarbeid med Centre for Monetary Economics på Handelshøyskolen BI og med bidrag fra ulike forskermiljøer i Norge og utlandet. De åtte hovedinnledningene er utgitt som arbeidsnotat fra Finansdepartementet. Bidragsytere var tidligere visesentralbanksjef i Canada John Murray, analysedirektør i Norges Bank Øistein Røisland, professor II Knut Anton Mork ved NTNU, direktør for sentrale staber i Sveriges Riksbank Anders Vredin, professor Ragnar Torvik ved NTNU, professor Steinar Holden ved UiO, professor Hilde Bjørnland ved BI og professor Øystein Thøgersen ved NHH.
- Som en del av arbeidet med modernisering av forskriften for pengepolitikken ba departementet i brev av 31. august 2016 om Norges Banks vurdering av erfaringene med pengepolitikken i Norge siden 2001. Departementet mottok svar fra banken 31. januar 2017, se Norges Bank Memo 1/2017. Vur-

deringene fra Norges Bank ble også omtalt i finansmarkedsmeldingen, som ble lagt frem våren 2017. Norges Bank har også på enkelte andre punkter bidratt skriftlig til departementets arbeid, jf. Norges Banks brev av 9. desember 2016.

- Sentrale temaer har også vært drøftet i bilaterale møter med enkelte fagøkonomer fra academia og arbeidslivsorganisasjoner.

Fremstillingen i denne meldingen trekker på disse innspillene, i tillegg til de årlige Norges Bank Watch-rapportene, Norges Banks skriftserie nr. 51 og IMF's, OECDs og andre internasjonale vurderinger av erfaringene med pengepolitikken i årene etter den internasjonale finanskrisen.

Oppbyggingen av meldingen

Kapittel 2–5 i meldingen gjør nærmere rede for endringer som er gjort i forskriften.

Kapittel 2 redegjør for erfaringer med inflasjonsmål for pengepolitikken, dels basert på internasjonale erfaringer og dels erfaringene fra Norge.

Kapittel 3 drøfter tallfestingen av inflasjonsmålet i sammenheng med innfasing av oljeinntekter. I St.meld. nr. 29 (2000–2001), som redegjorde for forskriften fra 2001, ble inflasjonsmålet blant annet begrunnet med at bruken av oljeinntekter skulle øke. Nå er det er ikke lenger utsikter til vesentlig videre innfasing av oljeinntekter, og kapitlet drøfter hvilke konsekvenser endret innfasing kan ha for opplegget av pengepolitikken.

Kapittel 4 redegjør for og begrunner den nye forskriften for pengepolitikken. Dette omfatter blant annet utformingen av formålsparagrafen for pengepolitikken, operasjonalisering av inflasjonsmålet, betydningen av at inflasjonsstyringen er fleksibel og fremover-skuende, Norges Banks informasjonsplikt samt modernisering av formuleringer som ikke lenger er tidsmessige.

Kapittel 5 drøfter hjemmelsgrunnlaget for forskriften i sentralbankloven. Regjeringen fastsetter nærmere retningslinjer for banken innenfor lovens rammer. Norges Bank har etter loven stor grad av uavhengighet i bruken av virkemidler for å nå målet som settes. Sentralbanklovutvalget avga 23. juni i fjor sin utredning NOU 2017:13. Finansdepartementet følger opp utredningen, og regjeringen vil legge frem forslag til ny sentralbanklov for Stortinget. Formuleringene i den nye forskriften antas å være forenlig med ulike måter å formulere sentralbankens formål i ny lov. Forskriften for pengepolitikken må uansett hjemles på nytt etter at Stortinget har vedtatt ny sentralbanklov.

Det vises til meldingen for nærmere redegjørelse.

2. Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Fredric Holen Bjørdal, Svein Roald Hansen, Ingrid Heggø, Åsunn Lyngedal og Rigmor Aasrud, fra Høyre, Elin Rodum Agdestein, lederen Henrik Asheim, Mudassar Kapur, Anders Riise og Aleksander Stokkebø, fra Fremskrittspartiet, Sivert Bjørnstad, Jan Steinar Engeli Johansen og Helge André Njåstad, fra Senterpartiet, Sigbjørn Gjelsvik og Trygve Slagsvold Vedum, fra Sosialistisk Venstreparti, Kari Elisabeth Kaski, fra venstre Abid Q. Raja, fra Kristelig Folkeparti, Kjell Ingolf Ropstad, fra Miljøpartiet De Grønne, Per Espen Stoknes, og fra Rødt, Bjørnar Moxnes, viser til at den tidligere forskriften for pengepolitikk ble fastsatt i 2001.

Komiteen viser til at innholdet i forskriften fra 2001 er preget av de utfordringene som var aktuelle den gangen, og komiteen mener det var behov for å oppdatere forskriften i tråd med endringene og utviklingen i utøvelsen av pengepolitikken siden 2001. Komiteen viser videre til at de viktigste endringene i den nye forskriften er omtalen av hensynet til realøkonomisk stabilitet, hensynet til å motvirke oppbygging av finansielle ubalanser er tatt inn i forskriften og inflasjonsmålet er senket til 2 pst.

Komiteen viser til brev fra Norges Bank til Finansdepartementet av 28. februar 2018, hvor følgende fremkommer:

«Norges Bank mener at den nye forskriften klargjør mandatet for pengepolitikken og underbygger den fleksible praktiseringen av inflasjonsstyringen. Slik Norges Bank vurderer det, vil den nye forskriften ikke føre til vesentlige endringer i utøvelsen av pengepolitikken.»

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet, Sosialistisk Venstreparti, Kristelig Folkeparti, Miljøpartiet De Grønne og Rødt, viser til at kompetansen til å endre inflasjonsmålet er delegert til Kongen i statsråd, jf. sentralbankloven. Dette gjøres i forskrift, og disse medlemmer viser til at dette allerede er gjennomført.

Flertallet mener det er positivt at forskrift for pengepolitikken oppdateres i tråd med ny kunnskap og samtidens pengepolitiske vurderinger. Flertallet vil samtidig understreke betydningen av langsiktighet og stabilitet i pengepolitikken og at endringer i forskriften bør være godt begrunnet og bredt forankret. Disse medlemmer er ikke enige i at det foreligger tilstrekkelig tungtveiende grunner for den endring av inflasjonsmålet som regjeringen nå har foretatt. Det er etter flertal-

lets syn fortsatt gode argumenter for å holde det norske inflasjonsmålet på 2,5 pst.

Flertallet registrerer at regjeringen har valgt å endre forskriften etter å ha involvert relevante fagmiljøer, og at departementet har vurdert høringsinnspill knyttet til saken om sentralbanklovutvalgets utredning. Flertallet viser til at komiteen ble orientert om endringen samme dag som forskriften ble endret.

Flertallet viser til at den nye forskriften omtales som en kodifisering av dagens praksis. Likevel er det blitt en debatt om tidspunktet for denne endringen er riktig i lys av utfordringene det fortsatt er på arbeidsmarkedet, og fortsatt usikkerhet rundt veksten i internasjonal økonomi.

Flertallet mener det er grunn til å stille spørsmål ved at regjeringen velger å endre en så viktig størrelse som inflasjonsmålet uten at det foreligger en tilsvarende sterk begrunnelse for endringen.

Flertallet viser til at rådende økonomisk teori tilsier at et lavere inflasjonsmål på sikt vil føre til at alle nominelle rater endres tilsvarende, og at det ikke blir endringer i realøkonomien. Det betyr i teorien at lønns- og prisveksten og alle nominelle renter også reduseres med 0,5 pst. Dermed blir realrenten uendret, og det blir ingen vesentlig virkning på økonomien.

Flertallet viser til at det fra flere hold har blitt påpekt at denne teorien om sammenhengen mellom inflasjonsmål og realrente etter alt å dømme blir for enkel, blant annet fra professor Steinar Holden ved Universitetet i Oslo.

Flertallet viser til at det er reist spørsmål ved om et lavere inflasjonsmål kan redusere mulighetene for å utvise nødvendig fleksibilitet når økonomien utsettes for raske tilbakeslag, som de vi har vært gjennom i finanskrisen og oljeprisfallet. Selv om innfasingen av oljeinntekter avtar, har fortsatt norsk økonomi særegenhet som gjør at det fortsatt kan være behov for det ekstra handlingsrommet et noe høyere inflasjonsmål kan gi.

Flertallet viser i denne sammenhengen til at også LO er skeptisk til reduksjonen i inflasjonsmålet, blant annet med bakgrunn i bekymring for at endringen kan svekke konkurransevnen. LO og de øvrige partene i arbeidslivet kan få en tøffere oppgave blant annet i forbindelse med lønnsoppgjørene som følge av regjeringens beslutning om å redusere inflasjonsmålet. Fleksibiliteten i lønnsfastsettelsen kan bli redusert, noe som kan resultere i et høyere konfliktnivå og mindre ideell lønnsdannelse.

Flertallet viser til at pengepolitikken sammen med lønnsdannelsen har bidratt til å rette opp ubalan-

sene i økonomien etter de to store utfordringene for norsk økonomi i det siste tiåret og bidratt til en styrket konkurransevne.

Flertallet viser til at sentralbanken skal styre etter å nå inflasjonsmålet på mellomlang og lang sikt. Samtidig vil flertallet understreke at det er behov for fortsatt å utvise fleksibilitet i styringen av økonomien på kort sikt mot inflasjonsmålet, med et særlig hensyn til utviklingen i produksjon og sysselsetting. Dette er særlig viktig i en periode der norsk økonomi er i en omstillingsfase.

Flertallet er bekymret for at en for rask tilpassning til nytt inflasjonsmål med høyere rente og sterkere kronkurs kan bidra til at målet om full sysselsetting blir vanskeligere å nå. Flertallet mener at målet om full sysselsetting må være et overordnet hensyn også i pengepolitikken.

Flertallet viser videre til at regjeringen i den nye forskriften har gitt Norges Bank et uttalt ansvar for finansiell stabilitet. Flertallet vil understreke at gjeldsoppbyggingen i husholdningene er en trussel mot finansiell stabilitet. Den sterke boligprisveksten fram mot 2017 har gjort norsk økonomi mer sårbar. Et lavt rentenivå har bidratt til økt gjeldsopptak i norske husholdninger. Samtidig har det lave rentenivået vært viktig for produksjon og sysselsetting i Norge. Dermed kan disse to ulike hensynene ikke alltid ivaretas samtidig. Flertallet vil derfor understreke at gjeldsoppbyggingen først og fremst må møtes med andre politiske virkemidler enn gjennom pengepolitikken.

Komiteens medlemmer fra Høyre, Fremskrittspartiet og Venstre slutter seg til endringene i den nye forskriften og mener det er riktig å oppdatere ordlyden og innholdet i tråd med den praksisen som har utviklet seg siden 2001.

3. Komiteens tilråding

Komiteens tilråding fremmes av en enstemmig komité.

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til meldingen og råder Stortinget til å gjøre følgende

vedtak:

Meld. St. 8 (2017–2018) – Ny forskrift for pengepolitikken – vedlegges protokollen.

Oslo, i finanskomiteen, den 23. april 2018

Henrik Asheim

leder og ordfører

